

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 3.

1. februar 1942.

14. årgang.

Hamstring.

Sjell! Du har meget godt liggende for mange år, slå deg til ro, et, drikk, vær glad! — — — Men Gud sa til ham: Du dåre! i denne natt kreves din sjel av deg, hvem skal så ha det du har samlet? (Luk. 12, 19—20).

Uttrykket «hamstring» er vel kjent i våre dager. På grunn av frykt for at man ikke skulle få det nødvendige til livets opphold i framtiden så har man «hamstret.» Det vil si: Man samler isammen, slik at man har svære lagre matvarer og andre ting liggende for lange tider framover; for derved å være på den sikre side med sitt liv, hva framtiden betref-

fer. Denne tanke, når det gjelder framtidssikring for sitt liv, er ikke ny hos oss mennesker. Den var kjent på Jesu tid og sikkert lenge før også. Men Jesus sier oss hvor tåpelig og uholdbar en sådan framtidssikring er. Den rike bonde hadde hamstret slik at han hadde lager for mange år; men den sannhet kommer vi aldri forbi: *at ingen har sitt liv av sitt gods om han er nok så rik.* Slik var det for denne mannen og slik er det for alle. Dødsbudskapet kom til ham, han måtte gå herfra. Fra alt han eiet, sine svære «matlagre» og hele herligheten og attpå det hele: Gud sa han var en dåre. Han hadde intet igjen. Intet igjen for sitt strev og sin uro. Han var likeså fattig da han sluttet, som han var i begynnelsen. Hele hans liv var forfeilet. Ved slutten av sitt liv var intet, ikke det minste han fikk med seg. Han døde fattig, ensom og hjelpeløs. Hvorfor? Han hadde «samlet» skatter, men var ikke rik i Gud.»

Guds ord gir oss de kraftigste og herligste løfter om daglig brød, slik at vi ikke tross alt skulle la bekymringer herfor kvele det åndelige liv,

og søken og streben heretter, skulle beslaglegge all vår tid, slik at vi skulle tape synet av det evige. Vi minner om løftet:

Og han sa til sine disipler: Derfor sier jeg eder: Vær ikke bekymret

for ederes liv, hva I skal ete, heller ikke for eders legeme, hva I skal kle eder med! — — —

Men søk Guds rike, så skal I få dette i tilgift! (Luk. 12, 22—31).

Josef Ruud.

EN HEMLIGHET

○ ○ ○

Det er en hemlighet så stor, som mange ei forstår.

Ennskjønt de vitner alle om, en Gud som alt formår.

Du intet har, den sak er klar

som ei vil noe gi.

I karrig ånd, i lukket hånd

der kan ei noe bli.

Nei, gi, og der skal gives deg, et mål så rystet godt,
så andre rent forundrer seg, for rikdom du har fått.

Det saligt er å gi, enn ta

det du ei glemme må.

En er i nød, og mangler brød,

du har. Hva gjør du så?

Men når du gir, min venn, så hør: La ei den venstre hånd
få vite hva den høyre gjør, men gi med villig ånd.

Du fattig blir ei om du gir,

du låner bare Gud.

Velsign — du får velsignelse,

hver dag Han deler ut.

Du som har gitt, å gir hver dag, til dem som er i nød.
Som hjerte har for Herrens sak, du skal ei mangle brød.

Ja denne hemlighet er stor.

Gjør godt, å ei bli trett.

Jeg så det nettopp i Guds ord,

Gud hjelpe oss til det.

J. R.

Når onde ånder drives ut.

Forretningsmannen Miao hadde gått en tid og fundert over den nye læren som var kommet. Han var en tilhenger av budhismen, og hadde sammen med en venn bygget et tempel for Budha. Nå hadde imidlertid vennen sveket det gamle, og gått over til Jesu-læren. Dette gjorde Miao urolig, og satte ham på andre tanker. — En kveld våget han seg innenfor kapelldøren for å høre hva dette nye egentlig gikk ut på. Guds ånd talte til ham den kvelden, og da han gikk bestemte han seg for å komme igjen og høre mer. Noen kvelder senere satt han atter i kapellet, og hadde med seg sin 11-årige datter.

Ordet syntes å gjøre sin virkning på dem begge to, og en lengsel etter å bli frelst rørte seg innerst i hjertekrokene. Så en dag tok han mot til seg og la saken fram for sin hustru. Han fortalte om læren og mente de fikk slutte med det gamle nå og bekynne å tro på Jesus. Men da ble det riktig oppsang i hjemmet, og fru Miao la tydelig sitt mishag for dagen. Noe nytt skulle de ikke by henne, takk, og så forbød hun dem å sette sin fot på kapellet mere fra den dag av. Så ble det slutt og den lille gnisten som var tent, døde langsomt bort og sluknet tilslutt.

Noen år senere ble datteren sjuk og gikk og hanglet og ville ikke komme seg igjen. Doktoren ble budsendt, og alt som sto i fereldrenes makt ble gjort for at piken skulle bli frisk igjen. Men det ble heller verre enn bedre med henne. Så tok moren sin tilflukt til avgudene. Hun unte seg ingen ro, men tilba dem både dag og natt. — Så ble avgudspresten hentet, og nye guder skaffet som skulle stå de gamle bi i dette vanskelige tilfellet. Tilslutt vrimlet det rundt veggene med store og små gudebilder.

Nå skulle sjukdommen bli skremt på porten mente de, men det ble fra da av verre og verre. Så ble åndemanerne hentet, og piken fikk gule lapper sydd på klærne sine over alt. På disse sto skrevet noen tegn, og så skulle åndene besørge sjukdommen avsted. Da dette heller ikke ville hjelpe, så ble trollmennene hentet, og

for god betaling ble det utskrevet anvisningssedler på en rekke guder som nå måtte komme til hjelp. Siste seddel anviste til «Lykkens gud», og moren satte seg fluksens ned og viftet og regjerte med denne av alle sine krefter. Men da falt datteren om og ble siden lam i føttene og helt sengeliggende. Og det som verre var: Satan var nå begynt å herje i hjemmet deres. Det hadde i lengere tid følt hans uhyggelige nærvær og hørt litt spektakkel av ham også, — men nå ble det rent galt. Han kom hver eneste natt og skremte dem slik at de måtte rømme ut på gården midt på vintertiden. Og så hendte det en dag ved nyttårstider at piken ble besatt av onde ånder, og fikk anfall da hun skrek så det hørtes lang vei. Onde ånder hadde tatt bolig i henne, og de truet ofte med å ta livet hennes. Under anfallene kjente hun ikke noen av dem som var rundt henne, men hun led de frykteligste kvaler da åndene rev, klorte og tok kvelertak på henne, ofte i timevis, dag etter dag. Det var nå blitt en sørgelig tilstand i Miao-hjemmet, og tiden sneglet seg langsomt avsted og verre og verre ble det.

Da var det at en slektning av dem kom på besøk og fortalte at på misjonsstasjonen hadde folk fått hjelp og blitt frie de onde åndene. Fru Miao måtte så gå med på å sende bud til stasjonen, — kunne bare noen hjelpe dem nå så —. Og så ble det vel en huskestue når alle gudene skulle rives ned for ikke å snakke om alle sedlene på pikens klær, det tok nesten halvtimen til å få dem revet av. Imens gikk foreldrene rundt i den største angst for hva mon nå ville hende når en fornermet gudene så forferdelig. Ikke ætteavlene ble spart engang, og redselen sto tydelig malt i ansiktene deres. — Og så kom de flyttende hit til misjonsstasjonen noen dager senere for å forsøke å finne hjelp her. Men de kom ikke alene, også de onde ånder flyttet hit med dem. Så fikk vi både høre og se spektaklet på nært hold, og så fulgte der en forferdelig tid som varte i sju lange måneder. Anfallene kom og gikk, og da måtte

vi alle ty derhen og be at Gud måtte drive Satan på flukt. Bønnekampene varte fra en og opp til fem og seks timer, først da forlot den onde henne. Andene talte i henne under anfallene, og det var meget underlig å høre da. Høylydt beklaget de seg over at der ble bedt for meget til Jesus. Da åndene i Jesu navn ble bedt om å forlate henne, jamret de seg og fortalte at de hadde ikke noe sted å gå, og måtte derfor bli hvor de var. Dessuten var det deres hensikt å plage livet av henne om de bare hadde fått fred og ro til det, sa de. — Lenge så det helt håpløst ut, og det var nesten som misstemt holdt på å snike seg inn over oss. Men vi fikk klynge oss til løftene, at Jesus er den samme nå som da han var her på jorden og drev de onde åndene på flukten. Også foreldrene begynte å tro, og det var rent gripende å høre dem gråte og be for at deres stakkars pike skulle bli løslatt av Satans klør. Men Djevelen ga seg ikke så lett. Det var jo slett ikke meningen hans å gi slipp på dem. Og ofte hørte vi han beklage seg over at de var flyttet til misjonsstasjonen, — det var nok noe han ikke regnet med.

Sommeren gikk og det begynte så smått å høstes litt. Nå gikk det stadig nedover med piken, kreftene ble mindre og mindre dag for dag. Hvordan skulle dette gå, undret vi. Hver eneste dag gikk vi der i tro og ventet på at Gud skulle sette henne i frihet. Men tiden gikk, og anfallene kom igjen og igjen. Så minnet Gud oss om å faste og be, og da kom bønnehørelsen. Fra den dag av kom aldri Satan igjen, og det skjedde en merkbar forandring med henne. Hun begynte å be, og en underlig fred fylte hennes sjel. Også over hennes ansikt hvilte der en fred som aldri hadde vært der før. Og ikke engang hennes sjukdom kunne bortta dette preget som gjorde henne nesten vakker der hun lå blek og elendig. Selv hadde hun den tro, at til nyttår igjen skulle hun bli frisk. Men Gud ville det annerledes.

To måneder var gått hen uten noe anfall, — og en dag forlot de stasjonen og flyttet hjem igjen. Hun var nå blitt døpt og hadde fått nattverd, og foreldrene bekjente at de ville fortsette med å tilbe himmelens Gud og tjene ham. Men så ble piken plutselig forkjølet og det gikk over til akut lungebetennelse. Siste da-

SANN LYKKE

Menneskelivet kan være rikt på det nærværende. Rikt på jordisk gods. Rikt på lykkelig familjeliv o. s. v. Men akk, hvor tomt, fattig og innholdslost er ikke livet innen man er blitt en kristen.

Og da mennesket har en evig ånd så gjelder det å få tak i verdier som har betydning for evigheten. Skriften sier: «Det er menneskets lodd en gang å dø, og deretter dommen.»

Det er vel det dikteren tenker på når han uttrykker det slik: «O, evighet! Hvor skal du bo i evighet?» . . . Hør da menneske ord fra Guds bok: «Bered deg til å møte din Gud!» —

. . . Hva er så menneskets største lykke? Paulus gir svar:

« . . . syndernes forlatelse etter Guds nådes rikdom.» «For meg er livet Kristus.» Hør hva Jesus sier om Maria: «Maria har valgt den gode del som ikke skal tas fra henne.»

Vidunderlige liv. Et liv som er rikt, rikt i Gud.

Man samler skatter hvor tjuehand ikke bryter inn og stjeler.

«Hvor skatten er, der vil også hjertet være.»

Når den Helligånd overbeviser mennesket om synd, rettferdighet og dom, da blir det kamp, man står på valg. Djevelen hvisker:

«Det haster ikke.» Den Heligånd sier: «Kom idag!»

Framdeles lyder den kjente setning: «Idag er nådens tid, idag er Gud å finne.»

«Den som skjuler sin synd har ingen lykke,» sier vismannen.

En gang jeg besøkte henne lå hun i en døs, og jeg måtte gå igjen uten å få tale med henne. Moren tok meg da med ut i en annen stue, og viste meg hennes brudeutstyr som lå ferdig, og som nå skulle bli hennes reisedrakt gjennom dødsdalen. Neste morgen sovnet hun inn og ble av engler hentet til den evige hvile. Det gikk så fort, og det var nesten ikke til å tro at hun ikke var lenger blant de levende her. Men nå skal hun være med og synges til Lammets pris, Han som seiret over Djevelen og vant henne en evig forløsning! —

Misjonær Ragna Vereide

i «Misjonsvennen.»

Synd — en forferdelig makt som holder menneskene fagne.

Synd — en forferdelig makt som gjør menneskene ulykkelige.

Dog, Gud være takk, det finnes utfrielse fra syndemakten.

Det fins frelseskraft i Kristi forsoning.

Løfte om frelse for en fortapt synd lyder tindrende klart:

«Dersom vi bekjener våre synder, da renses Jesu blod fra all synd.»

. . . Når synd kommer mellom Gud og mennesket, da lyder ikke lenger lovprisning, iallefall ikke ekte.

Gudsmannen David forteller hvorledes hans stilling var da det var syndefall i hans liv. «Da jeg tiet, bortterres mine ben, — min livssaft svant som ved sommerens tørke. —»

En trist bekjennelse. Ingen lovprisning og seierssang.

Ingen åndelig livskraft. Hadde mistet hva han en gang eide.

Mange er i denne stilling. Frafalne, ulykkelige sjeler.

Mitt hjerte gråter ved tanken på de mange.

Vi stanser dog ikke ved dette mørke punkt. Herren reiser opp de falne.

«Vend tilbake du frafalne, Herren vil læge ditt frafall.»

Herren reiser opp de motløse og nedbøyede. Hør! Du forsakte sjel: Herren vil gjenoppbygge deg som i førstningen. Ditt åndelige liv kan bli fornyet. Du kan få igjen hva du har tapt. La bare Gud komme til i ditt liv. —

«Jeg bekjente min synd,» forsetter David, «og skjulte ikke min skyld . . . og du tok bort min syndeskyld.»

O, du gode Gud som er rik på nåde og kjærlighet!

Etter syndsbekjennelsen da opplever man livets største lykke. Salighetslovprisningen fyller ens hjerte.

Vi takker, lovpriser og tilber. Dette under har funnet sted:

Overtredelse er forlatt.

. . . Synden er skjult.

Herren tilregner oss ikke våre misgjerninger.

I ens ånd er det ikke svik.

Hvilken opplevelse. Overveldende. Ubeskrivelig.

For tanken alt for stort. Ære være Gud og Lammet!

Vi møter mennesker som står spør-

rende: «Hvordan kan jeg få oppleve dette?» Vi må tilbake til Golgata. Vi må regne med Jesus.

Tro og regne, regne slik som Ham. Hva vil Han fortelle oss?

Hør: «Sønn og datter dine synder er deg forlatte.»

Det er fullbrakt . . . Vi får gå inn gjennom den åpne frelsesdør. Om Jesus heter det: « . . . for med et offer har han for all tid gjort dem fullkomne som blir helliget.»

Ufrelste venn! Grip frelsesanledningen. Se ikke på din uverdighet. Heller ikke på din egenrettferdighet.

«Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker.»

Ved troen har vi adgang til denne nåde . . .

Hva så?

«Da blir du rettferdig, for himmelen verdig, ved nåden som Kristus oss gav.»

Da eier vi sann lykke. I ens frigjorte ånd toner det fram lovprisning som hos de gamle hellige: «Herre, du har gitt meg glede i hjertet, større enn deres, hvis korn og most er mangfoldig.»

Rolf Westlie.

Herredømmet er på hans skuldrer.

Hvor underfullt er det ikke at vår himmelske Konge, barnet i krybben, bærer sitt kongerike på sine skuldrer. På korset bar han oss alle på en gang. Nå bærer han oss ved evangeliet, hvorigjennom han forkynner for oss hvorledes han på korset forvervet oss forlatelse for alle synder vi har gjort og kommer til å gjøre.

Han bærer sitt kongerike med alle dets skrøpeligheter som en far bærer barnet sitt og en hyrde sitt sva-ke lam. Han forkaster ingen for hans store synders skyld. Han læger, han hjelper, for hans rike er et nåderike, et hjelpens rike, et trøstens rike for alle fattige syndere.

Martin Luther.

Regnskap.

for innkomne midler til familien i Troms som br. Olsen-Risvik skrev om, kommer i neste nr.

G. Iversen.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

En hilsen fra Sverige.

Guds rika frid!

Tack för tidningen, som jag får i byte mot min tidskrift «Bibliskt Månadshäfte»! Jag värdsätter mycket den lilla «Misjons-Røsten» på grund av dess varma och värdefulla innehåll. De religiösa tidningarna äro ofta, åtminstone i Sverige, bara fyllda med ord, och man får efterlysa *meningen* med altsammans. Därför är M.-R. av mig så uppskattad.

Vi ha också haft en viss gemen-skap i missionsarbetet, i det att jeg fått sända en del undsättning tilli br. Berger N. Johnsen.

I Sverige råder större likgiltighet för de andliga värdena än tillförne. Och de troende synas vara modfällda och försagda, så att de ej våga hissa Korsfanan frimodigt. I vida kretsar har man ock alltför mycket skattat åt underhållningsmomentet med «musik og (ouppfattbar) sång» i oproporionerlig myckenhet, så att den samfällda sången numera får mycket liten plats.

Besökte under helgen i judemissionens ärenden Malmö och Stockholm och predikade därvid på många ställen. I Stockholm gladde Gud mig genom en känd andlig broder med det budskapet, att Han snart skulle sända en väckelse bland de troende. Det give Gud!

Så får jeg sända mine allra innerligste hälsningar till de i Herren så varmt älskade nådesyskon i Norges land!

Broderligen

Oscar Haglund.

Nyttårshilsen.

Kjære br. Iversen og «Misjonsrøsten»s lesere.

Guds fred!

Godt å få erfare nådens bevarende makt over sitt liv. Atter et år er svunnet hen. Vi vet hva vi gjennomlevet i året som gikk, men under alt har Gud bevart oss, og vi har arbeidet uhindret. Gud er god. Gi så Gud at året 1942 må bli et velsignelsesrikt år med en *vekkelse* over vårt land. Gud er på tronen ennå . . .

Velsignet år 1942 ønskes.

Hjertelig hilsen.

Deres i Kristus forbundne:

Rolf Westlie,
Adr.: Nærnes.

Fra Eidskogen.

Br. Hushovd virker fortiden ved Skotterud og Magnor. Han var der en tid før jul også, men måtte da bryte av og reise på grunn av at det ble møteforbud. Det var difteri som herjet barna i Eidskogen.

De ventet ham 15. januar og gledet seg til å få ha møter igjen.

Fra Thorsnes.

En mils vei fra Fredrikstad har vennen i Torsnes sitt lokale. Her har det i mange år vært en liten torfast flokk. Nå har Herren besøkt dem og flere er blitt frelst og åndsdopt, helst unge.

Søster Mangset, som tilhører «Salen» i Oslo, har virket der og er der fremdeles. Hun tar seg særlig av de nyfrelste og oppmuntrer dem til å søke dypere inn i Guds ord og be om kraft til liv og tjeneste.

Den som leter han finner og den som ber får.

En hilsen.

— — — Så vil jeg ønske deg og «Røsten» et av Herren velsignet nytt år.

Herren er rik nok for oss alle. Gud give at det måtte bli ild iblant oss, at Herren måtte få makt over hjer-tene.

Jeg vil be med David: Herre skap i meg et rent hjerte og forny en stadig ånd innen i meg. Amen.
Din i nåden.

K. S.

Husk kontingenten.

Vi vil be alle våre abonnenter å sende kontingenten nå først på året. Det er alltid greit å få betalt utgifte-ne til rett tid og da må vi ha inn vårt tilgodehavende.

Har du

prøvet å sende oss en ny abonnent? Forsøk så skal du se hvor lett det går. Vi kan enda skaffe nye tingere bladet fra 1. jan. Dobbeltnummeret for desember sendes fritt til nye abonnenter så langt opplaget rekker.

Det er gilt

å se de mange trofaste gamle abonnentene som hvert år sender betaling for bladet i god tid. Flere av dem har hatt bladet helt fra første nr. og alltid vært ute i god tid. Det er slike som har gjort det mulig for oss å utgi bladet. Hjertelig takk!

Har du åndens vitnesbyrd?

Hele skriften vitner, at alle de gamle troende hadde fått det vitnesbyrd at de tekkedes Gud, og bare ved en slik tro var det mulig for dem å lide martyrdøden med fryd. — Og apostlene sier uttrykkelig: «Ånden vitner med vår ånd at vi er Guds barn.»

«Derfor,» sier Luther, «skal vi dag for dag trakte etter å komme ut av tvilen til visshet, og beflitte oss på at vi grundig rykker opp med rot, all den villfarelse som hele verden er forført av; nemlig den tanke at mennesket ikke skal vite om det er i eller utenfor nåden. For om vi tviler på Guds nåde mot oss, og ikke er sikre på at Gud har behag i oss for Kristi skyld, så nekter vi at Kristus har forløst oss, og kaster overende alt hans verk og de velgjerninger han har bevist oss.»

Sannelig, den som er fornøyd uten forvissning om skatten, setter ikke stor pris på den. En annen sak er at vi bør søke forvissningen i ordet og ikke i følelsen.

«Imot Kristi blod er alle mine synder bare som små gnister mot det store, vide hav. Imot Guds ord er alle mine motsigelser, alt det jeg synes og føler, bare som støv mot et stort fjell. Bare på denne faste grunn vil jeg trygt både leve og da»

C. O. Rosenius.

SPREDTE FELTER

Fra Gullverket i Eidsvoll.

Til alle «Misjonsrøsten»s lesere:

«Nåde, miskunn, fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vår Herren!»

Det er ikke så ofte bladets lesere hører noe fra selve stedet her, derfor ville jeg gjerne skrive litt. For noen av «Røsten»s lesere vet jeg det er av stor interesse å høre fra stedet. Noen av de eldre predikanter har nedlagt et banebrytende arbeid her for år tilbake, som har båret rike frukter. Det lønner seg å så den edle sæd, den bærer frukt til evigt liv. Ære være Gud. Selv om det under tiden såes under trengsler og prøvelser, så er dog Herren med, og gir mer enn seier ved Kristus Jesus. Vi står i takknemlighetsgjeld til alle Herrens tjenere, og særlig dem som har nedlagt banebrytende arbeid på steden; for det er ikke det letteste. Måtte vi som er yngre, sette stor pris på de eldre vitner. De har tatt støten, slik at vi har det som det er. Jeg syntes det var så deilig å lese hva br. Rolf Westlie skrev om Helmer Moger i «Misjonæren» i anledning hans 30 års jubileum som predikant. Broder Westlie skriver: «Vi som er yngre står i takknemlighetsgjeld til våre eldre brødre for deres banebrytende arbeid for den «frie forkynnelsen av evangeliet. — — —» Dette va gode ord av vår kjære broder Westlie, Gud velsigne deg Rolf!

Noen her i Gullverket føler også den samme takknemlighetsgjeld til de eldre Herrens vitner som Gud har brukt her. Vi har høstet velsignelsen av det og kommer fremdeles til å gjøre det. Gud skje takk.

Her er mye møter, det er særlig pinsevekkelsen som virker her. Det har dessverre ikke vært så stor framgang i de senere år. Vi ønsker at Jesus må se til oss i nåde og sende en vekkelse på ny. Vi trenger det sårt og han formår!

I julen hadde vi et kjært besøk her av H. Ersrud og Hammer fra Oslo. Brødrene var på «Håpet», Eidsvoll verk, og så stakk de oppom her en kveld. Det var visst ca. 20 år siden Ersund hadde vært her og Hammer var visst her for første

gang. Vi fikk et velsignet samvær. Møtet var hos Johan Finsbråten. Det var ikke så mange, men Jesus var oss nær. Brødrene bar fram meget godt. Takk for besøket, de er velkommen igjen når det leir tilrette.

Før jul samlet vennene Finsbråten inn litt til misjonær Schröder som så sårt trenger det i sin sjukdom. Videre ville vi samle inn litt til her på nyåret. I den anledning var vi samlet til møte søndag den 13. januar hos Indiana og Olaus Solberg. Her fikk vi oppleve en stund i Herrens nærhet. Det var samlet 10 stykker av oss, husets folk iberegnet. Vi erfarte dog den Hellige Andes «smørelse» og det er salig. Broder Madssen Tønsager deltok med oss, og vitnet og sang til stor velsignelse. Hvor det er «liflig» å samles i «fredens ånd.» I den lille forsamling såes der gamle kjente ansikter såsom: Johan Lesjabråten, Finsbråtens, Otilie og Per Fjell og vennene Solbergs som vi var samlet hos. Var så deilig å høre disse gamle kjære røster prise Gud for hans underfulle trofasthet. Gud til ære!

Søndag den 25. jan. var vi igjen samlet til et slik «lite» og allikevel «stort» møte. Ved dette samvær var det samlet ferre enn forrige gang. Det hadde satt inn med slik kulde, langt inn på 30 grader, var derfor ikke mange som våget seg ut. Var bare 6 stkr., når vi ikke regner med de usynlige gjester. Men vi erfarte at Herren selv var der. Pris skje Gud! Han kan ikke svikte! Evig, uforanderlig i styrke, herlighet og nåde. Vi hadde brøtsbrytelse og vi erfarte vilsignelsen fra «oven». Også nå ble opptatt offer til misjonær Schröder. Gud signe ham. Når dette leses har vi, om Gud vil, vært samlet i samme øyemed hos Johan Finsbråten.

Herre gi oss nåde, Herre gi oss kraft! Slik at ditt navn blir hertiggjort ved våre liv. Hjelp oss dertil for Jesu skyld.

Skulle vært gildt og hilst på alle «Røsten»s lesere; men det må være bare i tankene. Sender min varmeste hilsen til hver især. *Til ensomme, misforståtte, forfulgte og lidende venner, Jesus er et vern i stormens tid.*

Eders broder ved evangeliet avledede

J. R.

Husk. Bi på Herren, du får ny kraft.

Til Misjons-Røsten.

«Men du er den samme og dine år skal ikke få ende.» (Hebr. 1, 12).

Ja, det er velsignet å begynne det nye år i selskap men en sådan Gud som alltid er den samme. Er lenge siden jeg lot høre fra meg; men jeg lever i Guds nåde og er i tjenesten. Før jul virket jeg på forskjellige steder som Oslo, Skiptvet, Vidnæs, Ski og Askim. Erfarte på alle disse steder Guds nærhet og velbehag i sitt folk.

Fikk også stanse i 14 dager hos vennene på Logen, Moss. Merket en levende interesse for Guds ord overalt. Ja, de likte godt å høre Sions glade sanger da det er Herren som har lagt en ny sang i våre hjerter. (Sal. 40, 4). Hadde også deilige møter i Rygge og Hobøl. Det var en glede å få møte vennene bevart i «ham» som er hovedet for menigheten. Var i julen hjemme hos mine, men dro nyårsaftnen ut til Ski, hvor vi i bønn anbefalte det nye år i hans hånd som lever og blir evinnelig. Stanset en 8 dagers tid på «Eben-Eser», Askim, må si at jeg som Paulus så Guds nåde der.

Flere frafalne er kommet tilbake og priser Gud i forsamlingen for den nåde som er dem vederfaret. Ønsker dem god framgang i Lammets spor for de drypper av fedme. Har siden den 19. jan. virket i Fredrikstad Ø. med møter hver kveld. Mye ungdom har gått på møtene og vi tror sæden skal bære frukt. Møtet på Torsnes fredag var en opplevelse for oss alle. Var levende for oss ordet fra 1. Kongeb. 10 om dronningen av Saba som fikk sitt hjertes store gåte løst hos Salomo.

Jesus sier: Her er mere enn Salomo. Vi henviste derfor folket til ham som er mektig til å frelse.

I bønnemøtet merket vi Helligåndens susen som gjorde Jesus stor for oss. «Når de søker visdom og kunnskap hver for seg, lærer jeg av Jesus og det er nok for meg.»

Nå står turen til Saltnes.

Bed for meg. En kjær hilsen også til dem som virker i det kolde nord. Ja, de andre vitner er heller ikke glemt. Broderligst

Harald Bysveen.
Ilseng st.

Torsnes 24. jan. 1942.

Fra Congomisjonen i Oslo og Bærum.

Et godt nytt år og takk for det gamle.

*«Jesus lever, Jesus lever,
og kan ei forandre seg.
Far og mor og hjem og framtid,
alt, ja alt, han er for meg.
Vei hvor ingen vei der finnes.
Råd hvor alle rådløs er.
Nok for himlen, nok for jorden,
Nok for evig Jesus er.»*

Dette er vårt valgspåk i året 1942 for Kongomisjon.

Vi har den store glede å hilse alle venner med at det går fram i Kongo. Det er kommet flere brever i året som gikk. Det siste var skrevet i juli. Søster Harriet Johnsen skriver at 35 dåpskandidater sto ferdig til å døpes. Noen av dem har gått to dagsreiser for å bli døpt. Hun forteller også om mange oppmuntringer. En svensk-amerikansk søster er kommet for å hjelpe dem. Jesus sier i sitt ord at den som ber den får. Om venner har skuffet oss så skuffer ikke Jesus; for Herren har bestemt at «så lenge solen skinner skal hans navn skyte friske skudd og de skal velsigne seg ved ham.»

Vi har fremdeles gode møter og vennene står trofast med. «Gud er for oss og hvem kan da være mot oss.» Han har all makt i himmelen og på jorden.

A. Andersen.

På pilgrimsferden.

Mandag 5. jan. begynte fellesmøtene i Sarpsborg. Indremisjonen, baptistene, metodistene, frelsesarmeen, blå kors, frikirken og de frie venner deltok. Møtene holdtes i de forskjellige lokaler og var godt besøkt. Overfylt på nesten alle steder. Som predikanter deltok forsamlingenes predikanter og forstandere. Siste møte holdtes i «Bethania», Indremisjonens lokale, som rommer 800—900 mennesker og det var helt sprengt.

Undertegnede talte først og flere av byens predikanter holdt korte taler og tilslutt frie vitnesbyrd. Uken brakte også synlige resultater i det at noen overga seg til Gud og ønsket å bli frelst. Ved et senere komité-møte ble det besluttet å ha en slik

fellesuke også siste uken i februar.

Mandag samme uken tok jeg en tripp til Tune. Br. Moger virket der og de hadde møter hver kveld i 14 dager. Den kvelden var møtet hos Br. Anton Stikka. Et riktig godt møte var det.

Onsdag ble jeg med vennene fra Gresløs i Varteig til «Betel» i Os. Der har pinsevennene et riktig stort og koselig lokale. Vi hadde møte i vesle salen som ble helt overfylt. Undertegnede, str. Astrid Johnsen, Arnt Gresløs m. fl. vitnet.

Det er lange og tunge veier opp over der. For vår del var det gode to timers marsj hver vei. Når der-til kommer at vennene nå arbeider i skogen om dagen og alle har sitt å stelle med og ofte må opp tidlig om morgenen så skulle predikanter og byfolk ha noe å lære på slike steder. For en ung frisk predikant er det bare sundt å få en slik sparsertur om dagen. Det er dessverre en stor fare for å bli for makelig når man reiser og taler Guds ord. Litt bevegelse skader ikke. Byfolk er ofte også alt for dovne når det gjelder å komme på møtene. Hvis det blir en halvtimes vei å gå så er det rent felt.

Etter en slik tur i frisk luft sover man godt og den er mere vært en mye medisiner og er helt gratis.

De har hatt flere sm vekkelsener i «Betel» de siste år. Br. Axel Nil- sen fra Sarpsborg virket der en tid for snart to år siden og flere kom den gang med. På et møte hvor søster Johnsen og brødrene Karlsen og Hansen fra Fredrikstad deltok nå i januar måned bøyde 3 seg å ville bli frelst. Indremisjonen har hatt flere store vekkelsener deromkring. For et par år siden gikk det en vekkelse over de øvre deler av Varteig hvor det nesten ikke fantes hus uten noen kom med. Nå i vinter har en sønn av professor Hallesby virket i Rakkestad og det er riktig mange som har tatt bestemmelsen om å overgi seg til Gud. Gud gi at det brøt riktig løs overalt.

Br. Moger kom til Sarpsborg 12. jan. og møtene har vært gode.

Lørdag 17. jan. hadde vi et godt besøkt årsmøte. Noen venner fra Tune deltok også med oss og br. Moger talte Guds ord.

Etter at regnskaper og årsoversikt var opplest fikk vi bevertning og br. Moger talte.

Økonomisk sto vi bra. Det er len-

ge siden vi var så godt økonomisk stillet. Forholdet innen menigheten er også, stort sett, god. Det var å ønske at det ble mere åndelig liv og at sjeler frelles blant oss.

Søndag 18. jan. var jeg i Fredrikstad og deltok med vennene på «Salen». Undertegnede, Rolf Antonsen og Svend Svendsen m. fl. vitnet. Tirsdag deltok jeg på Nabbetorp sammen med evangelis Bysveen, som skulle virke i Fredrikstad en 8 dagers tid og siden skulle han til Salt- nes. Samme dag fikk jeg også være med på misjonsmøte hos kjøpm. Si- men Eriksen. Det er en flokk som trofast samles for å arbeide for mi- sjonen. Det kom inn et riktig godt misjonsoffer. Halvparten går til Africamisjonen. Hos br. Eriksen fikk jeg nyte gjestfrihet som så ofte før.

Onsdag sto turen til Torsnes. Her hadde vi møte i vennenes lokale om kvelden. Søster Mangset, Rolf An- tonsen, Villads Hansen m. fl. deltok. En ung pike overga seg til Gud.

Samme dag skjedde det en sørge- lig ulykke i et steinbrudd der. En av brødrene, Nils Nil- sen, som har deltatt i forsamlingen i mange år, en tid også som ledende br., fikk et steinras over seg og ble kjørt på sjukehus i Fredrikstad. Av avisene så jeg senere at han døde. Det ble nok en alvorlig preken for det vesle stedet, hvor alle kjende hverandre. Godt at han var en kristen. La oss alle være beredt til å gå herfra på kort varsel.

På Skauen hos br. Willads Hansen fikk jeg mitt herberge. Der har mange av Herrens vitner nydt gjest- frihet. Gud velsigne alle hjem som står åpne for Guds folk.

Det ble den første virkelige kulde- periode vi har hatt i vinter på den- ne tur og da jeg benyttet sykkel og ikke var kledd for en slik tur i kul- den var det ikke fritt for annet enn det ble kalt å sykle. Særlig hjem- turen fra Torsnes i den kolde nor- denvinn som sto rett i mot var lei, men det gikk uten uheld og uten forfrysning. Gud være lov.

På torsdag hadde jeg først time med barna som går til religionsun- dervisning i Misjonshuset og deltok siden i møte på kvelden. Br. Moger talte og det var et åpent og godt møte.

Fredag var det bestemt møte hos br. Johan Bredholt i Rakkestad og sykkel- en måtte atter fram. Denne

gang kledte jeg meg bedre og da det siste stykke av veien gikk gjennom et dårlig veistykke (jeg tok en snarvei gjennom skogen) ble jeg helt svett for jeg kom fram omtrent presis til motetid kl. halv 8. Vi hadde et godt og fredelig møte om kvelden og vennene her setter pris på at noen besøker dem. Her er ikke for mange vitner. Søstrene Schie og Ødegård og br. Hans Utnes besøk før jul ble til velsignelse og flere overga seg til Gud da. Neste møte blir søndag hos sønn av Bredholt på Mikkelslytten som ligger ved jernbanelinjen på Østre linje. Mere herom om vi lever og Gud vil neste gang.

G. I.

I tide og utide.

Ja slik står det skrevet: «I tide og utide.» To predikanter sto sammen i en butikk, de kjente ikke hinannen, så de visste ikke om hverandre. Der var mange folk tilstede. Da lofter plutselig den en hånden og begynner å synge med klar og ren stemme: «Stille min sjel for Jesus, ensomhet søk med ham. Du har behov å dvele, titt hos Guds dyre lam. Hvor skal jeg veien finne, her på en villsom jord, om jeg ei følger Jesus, tett i din faders spor.» Den andre predikanten nærmer seg døren, og gir tilkjenne at dette passer ikke å synge her, men han nøler med å gå. Da sangen er tilende er det trykkende stille i forretningen. Den som sang, avbryter stillheten og sier henvendt til sjefen for forretningen: «Er De frelst?» Nei. — «Aker De å bli det?» «Ja, men.» — Han er synlig beveget —. Jeg forstår dem sier den som sang. — Det er loftrydningen det står i. Sjefen nikker enda mere beveget. De andre er også beveget. Det er mange som gruer for loftrydningen, ja de fleste. Den andre predikanten var blitt roligere. Han hadde fått sitt, Gud hadde møtt ham med ordene: «Den som undrar seg har min sjel ikke lyst til.» Min venn som leser dette, er du av dem som gruer for loftrydningen? Det kan nok se støvet og rusket ut på ditt loftskammer. Ja der er kanskje antikke gamle ting satt opp der som du holder av. Men Gud sier: Ut med det! Det kan skade. Det smerter å se det fare, men når alt er borte fra syndens loftskammer, da er du trygg og føler deg vel tilrette. Eller er du

av dem som undrar seg når det gjelder. Det var kanskje ikke din beleilige tid, da det var Guds. Husk du undrar deg til fortapelsen. Søk derfor å behage Gud mere enn mennesker. Men er du av dem som forkynner ordet i tide og utide og ber uten avlatelse. Synger, vitner, formaner og irettesetter med saktmodighets- og kjærlighets ånd. «Da virker mørket for Guds ånd, lyssets seier er nær.»

Karl M. Olsen Risvik.

Trofasthet.

I sin bok «Når øst og vest møtes», forteller Tormod Vågen om et møte han har med en dansk misjonær som arbeider blant muhamedanerne i den arabiske byen Aden. Det heter blant annet: «Hvor lenge har dere arbeidet her?» — «Sia 1903.» — «Hvor mange kristne har dere her?» — Det ble en liten pause, en nesten trykkende stillhet la seg over oss. Så kom det stilt: Vi har fem! — Vi angret nesten at vi hadde spurt.» —

Det er gripende å lese noe slikt. Og det stiger et ønske opp i hjertet: Å, om alle kristne i Norge var så trofaste og utholdende i sin gjerning!

Der er mange som eier så lite av den Andens frukt som heter *trofasthet*. For mange kristne består arbeidet for Gud i noen skippertak som de utfører av og til. Hver gang det hender noe alvorlig er de i fyr og flamme. Nå må vi ha møter så mange da krigens redsler nådde vårt eget land ifjor. Nå må vi virke. Og så tok de fatt med rasende energi og kom til hvert eneste møte. Men så snart Alvoret la seg, var de ute av sagaen. Alt var bare et *krisetiltak*. Kjenner du dem som er ivrige hver gang det blir noe vekkelse? De er så glødende at de nesten glemmer å gjøre sine plikter hjemme. Men når alt er over står deres plass tom. Der er så få i Guds rike som kan *slite*. Så få som holder ut i nedgangstider og nøyer seg med nådens daglige kost. — Der kommer somme tider noen stikkende fram i de helliges samfunn. Det er vel sjelden av kjærlighet de kommer. Snarere er det kritikksjuke og trang til å legge byrder på andre, som driver dem. Og så sier disse: Nei, nå må her gjøres noe! Nå er her forferdelig!

— Her skjer jo ingenting. Nå må vi få hit en predikant som har vekkelse med seg! — Det høres åndelig bra ut. Men så er bare haken den at disse mennesker aldri er å se i de helliges samfunn. De er ikke med og bærer dagens byrde og hete der. — De er så *grunne*. Men de kan få et plutselig *innfall*: Nå må her gjøres noe. —

Må Gud hjelpe oss til å være trofaste i vår tjeneste for Ham. La oss huske at troskapen skal få sin lønn. — Den som sår med gråt skal høste med fryderåp! *Jørgen Grave,*
i «Rydningssmannen».

En lykkelig mann.

En troende mann hørte i en jernbanekupé to menn samtale om at de fleste mennesker ønsket seg rikdom, lykke og et langt liv. «Mine herrer», sa den troende mann, «disse tre ting eier jeg. Hva rikdom angår, så er jeg en av verdens rikeste menn; for jeg har Kristus og med ham eier jeg alt. Hva angår lykke, så har jeg lært å nøyes med det jeg har. Og hva det tredje angår, så kan ingen leve lenger enn jeg; ti jeg har et evig liv.»

De to medpassasjerene betraktet ham med forundring. De måtte gi ham rett i at han var virkelig en lykkelig mann.

Et spørsmål, og et svar.

En misjonær hørte for en tid siden følgende samtale mellom to kinesere, den ene av disse var en kristen: «Tror du at der eksisterer en Gud?» spurte den første. «Ja det tror jeg,» lød svaret. «Tror du også at der finnes en fortapelse?» «Ja det gjør jeg,» svarte han. «Tror du at Gud finnes i fortapelsen?» Et øyeblikk satt den kristne stille med hjertet vendt mot Gud i bønn om lys og veiledning. Så svarte han: «Også på dette spørsmål kan jeg gi deg svar. Guds herlighet og majestet er i himmelen, Guds nåde og barmhertighet er på jorden, men hans vrede er i fortapelsen.»

Hovedsaken.

«Ikke det er hovedsaken hva av godt og ondt du får, men kun det: at morgendagen fant deg bedre enn igår.»

Den som ser ham, skal leve.

«Som Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen opphøyes for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.»

Jeg så en gang et bilde av kobberslangen i ørkenen. Slinger krøp fram overalt. Mange forsøkte å flykte, men de ble innhentet. Andre slo i vilt raseri omkring seg, — det hjalp ikke. Men en mann lå med ansiktet vendt mot kobberslangen. Han lå rolig og trygg, intet ondt nådde ham.

Fortelling taler sitt milde og vekkende ord også til oss. Som Moses opphøyet slangen i ørkenen, skal Menneskesønnen opphøyes. Se hva Gud har gjort for oss i Kristus, da kommer frelsen, da kommer freden.

Troen på hans verk er mitt eneste håp, det er ikke innbildning, det er virkelighet. Lev med blikket vendt mot korset og se alt i Gud lys. En mann sa en gang at vi hver dag skal ha et bevisst Golgata-øyeblikk, og la oss følge det råd.

Nicolai Böhmer.
(I «Hold frem livets ord».)

Søk dypere inn i Gud.

Stå ikke stille, kom nærmere Gud, dag for dag. Søk dypere inn i Gud. Lær ham mere og mere å kjenne. La ham mere og mere få tale til ditt hjerte. Han har ennå så meget å si deg. Du kjenner ennå for litet hans ord slik som han ville du skulle kjenne det. «Hellig-Anden skal ta av mitt og forkynne eder». Vi behøver å lære av Hellig-Anden. Han kjenner Guds ord. Søk dypere inn i Gud. Anden vil lede deg. Han vil åpenbare Jesus for deg. Og når du elsker å ville kjenne Jesus, da frydes Hellig-Anden; ti det er nettopp dette der ligger ham på hjertet. Dypere inn, fra herlighet til herlighet. Nye erfaringer, så at Jesus må bli deg mere kjær en noensinne før. Søk inn i Gud, inn, dypere inn i helligdommen. Det hellige Lammets blod har runnet for deg, at du skulle kunne vandre derinne i helligdommens kamrer.

Storm-Monsen.

Kvitteringer.

Til str. Dorothea Klem, «Pleiehjemmet Solbrått», Finnmark, er innkommet i 1941:

Misjonsmøter Knofsgt. 6, Drammen	kr. 171.86
Søstremisjon do. do.	» 263.46
Str. M. J., Drammen	» 15.00
Str. B., do.	» 10.00
Br. C. I. P.	» 50.00
Str. B. M., do.	» 25.00
En broder, do.	» 10.00
Ubenevnt, do.	» 14.50
Venner i Gol	» 50.00

Gud velsigne eder alle.
Med hjertelig takk. (1. Korinter 16,13—14).

Thora Finnerud.
Danvik, Drammen.

Thora Trolleshei.

Kvittering for pengebeløp mottatt av meg for 1941 og sendt søster Thora Trolleshei, Finnmark.

Venner på Ballestad	kr. 330.00
Ubenevnt ved G. N.	» 100.00
L. H.	» 5.00

Tilsammen kr. 435.00

Takk til alle givere.

Min bønn er at Herren må velsigne alle som er ute med evangeliet i denne vanskelige tid. Må vi alle arbeide mens det ennå er dag. Broderhilsen.

Møller Fleseland,
Spangereid pr. Mandal.

Til Alfild Bjerva, Kina, er innkommet i 1941:

Fors. i Møllergt. 38, Oslo	kr. 520.93
Hjemmemisjon	» 426.68

Tils. kr. 947.61

Hjertelig takk! Gud elsker en glad giver.
Hilses med Luk. 12, 22—49.

Jenny Andersen, kasserer.

Sørligt. 15 II, Oslo.

Innkommet til Jens Fjelds misjon i China:
Innkommet i 1940:

Misjonsvenner i Ski	» 250.72
«Håpet», Eidsvoll	kr. 50.00
Misjonshuset, Sarpsborg	» 25.00
Betania, Arendal	» 50.00

Kr. 375.72

Innkommet i 1941:
Fra søstremisjonen i Sarpsborg .. kr. 65.00
Misjonsvenner i Ski » 205.64
Kr. 270.64

På misjonens vegne en hjertelig takk til alle som arbeider i misjonens tjeneste, vi har løfte på at vårt arbeid i Herren ikke er forgjeves.

Vi vil på grunn av stillingen i verden ikke la arbeidet hvile, men fortsette med å samle inn det som Herren gir lykke til, så når det åpner seg at vi har noe å hjelpe til med, behøver det stort.

Herren strider selv for sin sak, og vi får stå stille og se Hans frelse og prise Ham.
Eders i Ham forblivende

K. Aarmo.

Min postadresse er nå Kråkstad.

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo og J. C. Løken.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Garnst Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Rackel Syvertsen, Asveien 19, Danvik.

Fredrikstad: «Salen.»

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Moss: Kristian Bye.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Råde: Harald Skovly.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser:

Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Harald Olsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømpø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingentbetales til ovenstående kommisjonærer.